

## Arrest

nr. 103 129 van 21 mei 2013  
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 5 maart 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 februari 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 april 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 april 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat M. WIRTZ verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

#### 1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 20 augustus 2011 het Rijk binnen en diende op 22 augustus 2011 een asielaanvraag in. Op 6 februari 2013 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

#### 1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

#### ***“A. Feitenrelaas***

*U verklaart de Pakistaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit Ahmad Nagar, district Chiniot, provincie Punjab. U verklaart een Ahmadi te zijn. In uw jeugd zou u binnen uw gemeenschap de positie van "saik" bekleed hebben. Toen u naar een andere leeftijdsgroep overging had u geen functie meer. U liep school tot de tiende klas. U was samen met uw vader ook actief in de constructiesector en werkte tot december 2009 in een restaurant. U verklaart dat uw leven in gevaar is in Pakistan, omdat u tot de ahmadi-gemeenschap behoort en jullie geen recht hebben om jullie religie te beleven. Om die reden leven jullie steeds in angst. In 2009 werd u op weg naar de moskee geslagen door onbekenden. U weet niet waarom u toen werd aangevallen. U werd ook in 2009 ontslagen omdat u een Ahmadi bent. In 2009 zou uw vader ook enkele malen telefonisch bedreigd zijn, omdat er meetings voor Ahmadi's in uw huis georganiseerd werden. De bedreigingen stopten nadat uw vader zijn telefoonnummer liet veranderen. Op 9 januari 2010 zou u gearresteerd zijn door de politie in Pakistan. Een winkelier had u namelijk beschuldigd van prediken. U werd vijf tot zes uur vastgehouden op het politiebureau, maar nadat uw vader 10 000 roepies smeergeld betaalde, lieten zij u zonder verdere gevolgen gaan. Op 26 januari 2010 werd uw vader beschoten door drie gewapende mannen. Eén van hen was N.H. (...). Uw vader kent hem al lang. U verklaart dat hij een slecht karakter heeft en uit een naburig dorp afkomstig is. Uw vader werd voor verzorging naar het ziekenhuis gebracht. U verklaart dat de politie in eerste instantie niet wilde meewerken, maar dat door de hulp van de Ahmadi-gemeenschap N.H. (...) gearresteerd kon worden. De procedure in de rechtbank tegen N.H. (...) is ondertussen gestart en uw vader volgt de zaak. De andere twee mannen werden niet gearresteerd. U vermoedt dat N.H. (...) uw vader wilde vermoorden, omdat uw vader bekend is binnen uw gemeenschap en de leider is van de "Ansar-ul-Zaim"-leeftijdsgroep. U verklaart dat de handlangers van N.H. (...) jullie wilden dwingen tot een verzoening zodat N.H. (...) kon vrijkomen. Om die reden wilden ze u betrekken in een valse zaak en een valse "FIR" tegen u opstellen. U verklaart ook door de aanvallers van uw vader met de dood bedreigd te zijn. Iemand zou uw vader hierover geïnformeerd hebben. In juni 2011 ging u naar Muzaffarabad. U verbleef daar 1 maand bij uw vriend Waheed, die geen Ahmadi is. Daarna keerde u terug naar huis. Uw vader besliste toen dat het beter voor u was om het land te verlaten. Eind juli ging u daarop naar Lahore. U verbleef daar bij de nicht van uw vader. Ondertussen regelde u met behulp van een smokkelaar een visum en paspoort. U verklaart Pakistan op 15 augustus 2011 te hebben verlaten. Met het vliegtuig reisde u van Lahore via Doha naar Italië waar u op 16 augustus 2011 aankwam. U reisde met uw eigen Pakistaans paspoort en visum voor Tsjechië. U verbleef enkele dagen in Italië maar vroeg er geen asiel aan en reisde daarna over land naar België waar u volgens uw verklaringen op 20 augustus 2011 aankwam en op 22 augustus 2011 asiel aanvraagde.*

*Ter ondersteuning van uw asielrelaas legt u volgende documenten voor: uw identiteitskaart, een scan van uw geboorteakte, een scan van het medisch verslag van uw vader (dd. 26/01/2010), een kopie van een FIR (First Information Rapport) die tegen uw vader werd ingediend (dd. 14/05/1984), een kopie van een krantenartikel in verband met uw vader (dd. 28/01/2010) en een internetartikel in verband met de moord op de man van uw nicht.*

*U verklaart nog een oom en een tante langs vaderszijde in Duitsland te hebben, een tante langs vaderszijde in Canada en een tante in India. De neef van uw vader, K.R.K. (...), woont al 22 jaar in België. De verwanten van uw moeder wonen in India.*

## **B. Motivering**

*Er dient door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat u er niet in bent geslaagd om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken.*

*Hoewel uit uw verklaringen blijkt dat u een Ahmadi bent, en het CGVS op de hoogte is van de mogelijke vervolgingen die een Ahmadi wegens zijn religie in Pakistan kan ondergaan, kan er geen geloof worden gehecht aan uw persoonlijke vrees voor vervolging. U beweert dat u de aanvallers van uw vader vreest. Zij zouden u willen vermoorden en u betrekken bij een valse zaak door het indienen van een "FIR" (CGVS, p. 16, 21). Aan uw problemen kan om verschillende redenen echter geen geloof worden gehecht.*

*Zo verklaart u dat uw vader in januari 2010 beschoten werd door een zekere Nani Haral en twee handlangers. Veel informatie over N.H. (...) heeft u echter niet. U weet enkel dat hij een slecht karakter heeft, dat uw vader hem al lang kent en hij van een naburig dorp afkomstig is. Of hij gelinkt is aan een specifieke groepering of partij weet u echter niet. Wie de twee andere aanvallers van uw vader*

waren weet u verder ook niet (CGVS, p. 16). Dit is bevreemdend gezien u zelf deze mensen ook vreest. U zou immers ook door de handlangers van N.H. (...) gevisieerd zijn. Zij zouden namelijk een valse "FIR" tegen u hebben willen indienen om N.H. (...) vrij te krijgen nadat hij na de aanval op uw vader gearresteerd werd, en ze zouden u ook willen vermoorden (CGVS, p. 15-16). Dat u dan ook niet, eventueel via uw vader, over meer informatie beschikt omtrent de identiteit van de personen die u vreest, is weinig geloofwaardig. In dit verband is het ook opmerkelijk dat er tot op heden blijkbaar nog steeds geen (valse) FIR tegen u werd ingediend (CGVS, p. 18). Nochtans zou dat volgens uw verklaringen niet moeilijk zijn en zou de politie altijd meewerken met criminelen (CGVS, p. 16). Gezien de aanval op uw vader door N.H. (...) en zijn arrestatie dateren van januari 2010 en u pas in augustus 2011 Pakistan verliet kan dan ook verwacht worden dat als zij werkelijk een "FIR" tegen u hadden willen indienen zij dit ondertussen al zouden gedaan hebben (CGVS, p. 7, 15). Bovenstaande vaststellingen doen de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op de helling staan.

Ook uw verklaringen over de doodsbedreigingen die u zou ontvangen hebben blijven vaag. Zo verklaart u dat de aanvallers van uw vader u met de dood hebben bedreigd en u daarom niet langer in Pakistan kon blijven (CGVS, p. 17). Een informant zou uw vader hebben ingelicht dat zijn zoon in gevaar was. Wie die informant was weet u echter niet. U kan enkel aangeven dat het geen Ahmadi is en dat hij uw vader kent (CGVS, p. 17). Gezien er blijkbaar een vertrouwensband bestaat tussen die persoon en uw vader zou men toch kunnen verwachten dat u op zijn minst de identiteit van die persoon kent. Duidelijkheid over hoe uw vader met deze informant in contact kwam en hoe deze informant aan zijn inlichtingen kwam, schept u niet. U geeft enkel aan dat hij tot uw dorp behoort, maar grond had in het dorp waar N.H. (...) woonde en zo hun plannen te weten kwam (CGVS, p. 18). Dit zijn echter vage verklaringen. U werd later nog eens duidelijk gevraagd hoe de informant die uw vader over de plannen van de handlangers van N.H. (...) inlichtte, aan zijn informatie kwam. U verklaart daarop dat de informant dit beter weet en u de details niet kent, omdat hij altijd in contact was met uw vader (CGVS, p. 20). Gezien uw vader na de informatie van die persoon echter besliste dat u het land moest verlaten, mag van u verwacht worden dat u zich hierover zou geïnformeerd hebben bij uw vader en hieromtrent dan ook precieze en concrete informatie kunnen verschaffen. Bovendien is het bevreemdend dat uw vader, die eerder bedreigd werd, al onder vuur genomen werd, en volgens uw verklaringen een hoge functie heeft binnen de Ahmadi-gemeenschap, wel nog altijd in uw dorp in Pakistan verblijft, terwijl u wel diende het land te ontvluchten (CGVS, p. 6, 17). Dergelijke vaststellingen ondermijnen de geloofwaardigheid van uw relaas.

Zo er toch geloof wordt gehecht aan de problemen van uw familie met deze N.H. (...) en zijn handlangers, quod non, dan nog blijken uw verklaringen over de politie intern tegenstrijdig. Zo verklaart u in de eerste plaats dat de "politie altijd samenwerkt met de criminelen" en de politie niet met jullie wilde samenwerken (CGVS, p. 16). Nochtans blijkt uit uw andere verklaringen dat jullie wel op hulp van de politie konden rekenen. N.H. (...) werd immers door de politie gearresteerd en zit nog steeds in de anker (CGVS, p. 16, 19). Weliswaar zou dit met de hulp van de Ahmadi-gemeenschap gebeurd zijn maar uit uw verklaringen blijkt ook dat er een zaak voor de rechtbank werd opgestart, waaruit blijkt dat de autoriteiten deze zaak wel ernstig zouden nemen (CGVS, p. 16). Verder is het opmerkelijk dat u aanvankelijk wegens doodsbedreigingen door de vijanden van uw vader aan uw persoon naar een andere plaats vluchtte waar u een maand verbleef. Na die maand echter keerde u gewoon naar huis terug. Dit doet twijfels rijzen over de ernst en geloofwaardigheid van uw vrees voor vervolging op dat moment. U blijft trouwens zeer vaag over de actuele problemen die uw familie in Pakistan nog zou hebben met de personen die betrokken waren bij de schietpartij op uw vader in 2010 (CGVS p. 19). Wanneer hier concreet naar wordt gevraagd verwijst u enkel naar de algemene situatie, en dat er veel ahmadi's gedood werden in Karachi en Lahore (CGVS p. 19). Bij herhaling van de vraag zegt u enkel dat de situatie nog dezelfde is, en dat "de dieven frequent zijn en op de daken van de huizen rondlopen". Uit uw verklaringen blijkt dat u verwijst naar een ander incident waarbij een dief op jullie dak liep en waarbij uw vader tijdens de achtervolging zou gevallen zijn, en niet naar de eerdere problemen die u en uw vader zouden gekend hebben met N.H. (...) en zijn handlangers (CGVS p. 20). Echter is een verwijzing naar een algemene situatie van onveiligheid of naar de algemene slechte positie van ahmadi's in Pakistan niet voldoende om te concluderen dat u in aanmerking komt voor de status van vluchteling. Uw eigen persoonlijke problemen die u in Pakistan wegens uw religie zou gekend hebben heeft u niet aannemelijk gemaakt, waardoor u niet in aanmerking komt voor de status van vluchteling.

Verder legt u incoherente verklaringen af over uw reisdata. Zo verklaart u tijdens uw gehoor bij DVZ (Dienst voor Vreemdelingenzaken) dat u op 8/08/2011 vanuit Lahore het vliegtuig nam naar Italië. U zou op 9/08/2011 in Italië aangekomen zijn. Vervolgens zou u op 21/08/2011 uit Italië vertrokken zijn

en diezelfde dag in België aangekomen zijn (zie Verklaring DVZ, vraag 35). Deze verklaringen zijn echter tegenstrijdig aan uw verklaringen op het CGVS. Daar verklaarde u immers op 15/08/2011 Pakistan te hebben verlaten en op 16/08/2011 in Italië te zijn aangekomen. Vervolgens zou u op 20/08/2011 Italië hebben verlaten hebben en op 21/08/2011 asiel hebben aangevraagd in België (CGVS, p. 7). Een verklaring voor deze tegenstrijdigheid geeft u na confrontatie niet. U stelt louter dat het al lang geleden is en u zich dus van datum kan vergissen, maar u denkt dat de data die u laatst verklaarde correct zijn (CGVS, p. 7). Tot slot moet ook worden vastgesteld dat u geen enkel stuk kan neerleggen ter staving van deze reisweg (vliegtuigticket, instapkaart, bagagestickers, paspoort) (CGVS, p. 14). U verklaart dat u uw paspoort aan de smokkelaar terug moest geven in Italië. Waarom u uw paspoort terug moest geven aan hem weet u niet. U stelt louter dat dit een voorwaarde was van de smokkelaar (CGVS, p. 8). Het is echter bevreemdend dat u uw eigen paspoort zou teruggegeven hebben aan de smokkelaar, maar u uw eigen identiteitskaart wel zou bijgehouden hebben (CGVS, p. 8, 14). Het is dus onmogelijk voor het CGVS om uw echte reisweg te bepalen alsook de data waarop u hebt gereisd. Deze vaststellingen doen dan ook twifelen aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

De voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in een positieve zin kunnen ombuigen. Uw identiteitskaart kan immers zonder meer aanvaard worden. Uw geboorteakte dient eveneens slechts als bewijs van uw identiteit. Van de andere documenten, zoals het medisch verslag, de "FIR" en het krantenartikel, legt u slechts een scan of kopie voor en geen origineel (CGVS, p. 11). In dit verband moet worden opgemerkt dat aan een scan of kopie geen formele bewijswaarde kan gehecht worden gezien ze gemakkelijk met het nodige knip- en plakwerk te fabriceren zijn. Nochtans liggen uw originele geboorteakte en de originele krant nog in Pakistan. Waarom uw tante, die uw documenten in Pakistan ging halen, enkel scans en kopies meebracht is dan ook niet duidelijk. Een verklaring voor het ontbreken van uw originele documenten geeft u verder niet (CGVS, p. 12-13). Bijkomend kan nog worden opgemerkt dat uw kennis over de inhoud van de door u voorgelegde documenten bedroevend is. Zo weet u niet wanneer de voorgelegde "FIR" tegen uw vader werd opgesteld en weet u niet precies wie de "FIR" tegen uw vader indiende. Daarbij, uit de vertaling blijkt dat deze "FIR" opgesteld werd in 1984 en dus van voor uw geboorte dateert, terwijl u beweert dat u toen wel al geboren was (CGVS, p. 13). Nochtans zou u de "FIR" over uw vader wel gelezen hebben (CGVS, p. 12). Er mag dan ook verwacht worden dat u op de hoogte zou zijn van de inhoud. Niet alleen is het een "FIR" die niet meer actueel is, bovendien blijkt uit uw verklaringen dat er geen enkel gevolg werd gegeven aan de klacht door de autoriteiten, hoewel uw vader erin zou beschuldigd zijn van prediken en slagen en verwondingen (CGVS p. 13). Daarnaast legt u nog een kopie van een krantenartikel over het schietincident tegen uw vader voor, maar weet u niet in welke krant dit artikel gepubliceerd werd. Pas nadat u het artikel te zien krijgt en het afleest kan u aangeven om welke krant het gaat (CGVS, p. 12-13). Ook van de inhoud van het internetartikel bent u niet op de hoogte. U beweert dat het gaat over de dood van de man van uw nicht, maar u weet niet eens hoe de man van uw nicht noemt en wanneer hij gestorven zou zijn (CGVS, p. 14). Bovenstaande vaststellingen tasten de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder aan. Immers, gezien het belang van deze documenten voor uw asielrelaas mag verwacht worden dat u zich, eventueel via anderen, over uw documenten geïnformeerd zou hebben. Tot slot moet worden opgemerkt dat u van uw eigen persoonlijke problemen die u in Pakistan zou gekend hebben geen begin van bewijs voorlegt.

Het CGVS erkent dat het noordwesten van Pakistan bij momenten geteisterd wordt door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan uw administratieve dossier werd toegevoegd, blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan. Daar u niet uit deze regio komt en daar u geen vrees diende te koesteren voor extremistische elementen of uw autoriteiten, staat niets uw terugkeer naar Pakistan in de weg.

### **C. Conclusie**

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

## **2. Over de gegrondheid van het beroep**

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoeker voert als enig middel de *“Schending van artikel 1, A, 2 van de Conventie van Genève van 28 juli 1951 betreffende het statuut van vluchtelingen en de artikelen 48 en volgende van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, inzonderheid de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel”*.

2.3. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratieve dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Uit het administratieve dossier blijkt verder dat verzoeker werd gehoord en tijdens het interview de mogelijkheid kreeg zijn asielmotieven uiteen te zetten, zijn argumenten kracht bij te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken kon neerleggen en zich kon laten bijstaan door een advocaat of door een andere persoon van zijn keuze, dit alles in aanwezigheid van een tolk. Verzoeker kreeg bovendien de kans om in zijn vragenlijst ook nog zelf alle belangrijke feiten en toelichtingen te geven. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan, kan derhalve niet worden weerhouden.

2.4. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Dit is *in casu* niet het geval.

2.5. Een middel of een onderdeel van een middel is slechts ontvankelijk in de mate dat niet alleen wordt aangegeven welke bepaling of beginsel met een bestreden beslissing zou zijn geschonden, doch ook wordt uiteengezet op welke wijze die schending zou zijn gebeurd. Het volstaat dan ook niet louter te wijzen op wettelijke bepalingen en rechtsbeginselen zonder nader uit te werken hoe deze geschonden worden door de bestreden beslissing. De schending van de *“algemene beginselen van behoorlijk bestuur”* is dan ook onontvankelijk aangevoerd, nu dit niet wordt geconcretiseerd, noch nader wordt toegelicht.

2.6. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoeker kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat hij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan inroepen. Aangezien verzoeker de beoordeling van de aangehaalde feiten door de commissaris-generaal betwist, voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

### 3. Nopens de status van vluchteling

3.1. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag berust in beginsel bij de asielzoeker zelf, zodat verzoeker – zoals iedere burger die om een erkenning vraagt – moet aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een

voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal beschikt in deze over een discretionaire bevoegdheid om te oordelen of verzoekers verklaringen voldoende zijn om zijn vervolgingen wegens zijn religie aannemelijk te maken. Hij houdt hierbij rekening met zowel de correcte, de foute, de vage als de ontwijkende antwoorden en met het specifieke profiel van de asielzoeker. Bovendien dienen elementen in het voordeel van de asielzoeker niet noodzakelijk in de beslissing te worden opgenomen (RvS 19 december 2007, nr. 178.032). De commissaris-generaal is verder niet verplicht om alle aangebrachte feiten te controleren, zo dit al mogelijk zou zijn. De bewijslast ligt in de eerste plaats bij de asielzoeker (RvS 3 september 2004, nr. 134.545). Bovendien verplicht geen enkele bepaling of beginsel de met het onderzoek van de asielaanvraag belaste instanties om de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om het statuut van vluchteling te bekomen en de lacunes in diens bewijsvoering zelf op te vullen (RvS 16 november 2006, nr. 164.792). Voorts dient de bestreden beslissing te worden gelezen als geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het gewicht dat bij de beoordeling van de asielaanvraag aan elk onderdeel, motief of tegenstrijdigheid wordt gehecht, kan verschillen maar het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven dat de commissaris-generaal heeft doen besluiten tot de ongegrondheid van verzoekers asielaanvraag.

3.2. Verzoeker voert aan dat hij zijn land van herkomst heeft verlaten omwille van de problemen die hij ondervond als Ahmadi, omdat hij geen recht heeft om zijn religie te beleven en dus steeds in angst leeft. Verzoekers vader zou zijn beschoten door een zeker N.H. en twee handlangers die ook verzoeker met de dood bedreigden.

3.2.1. Verzoeker houdt vol dat *“Aangezien het hier niet om een persoonlijke vete gaat, doch om een veeleer maatschappelijk probleem, is het allesbehalve ondenkbaar dat verzoekende partij niet op de hoogte is van de exacte identiteit van zijn belagers”*. Echter, in tegenstelling tot wat verzoeker beweert wordt geenszins verwacht dat verzoeker *“elke niet-Ahmadi in Pakistan, die hem als Ahmadi slecht gezind is, bij naam kent”*, wel wordt verwacht dat verzoeker basisinformatie kan aanreiken aangaande de gebeurtenis die de kern van zijn asielrelaas uitmaakt zodat hij aannemelijk maakt dat hij omwille van deze feiten vervolgd werd en geen bescherming kan verwachten. Zo is het redelijk van verzoeker te verwachten dat hij een minimum aan informatie kan verstrekken aangaande N.H. en de twee andere personen die zijn vader zouden hebben aangevallen en die ook verzoeker zouden viseren (zie gehoor CGVS p.15.-16). De Raad stelt echter vast dat verzoeker over N.H. enkel weet dat hij een slecht karakter heeft, dat zijn vader hem al lang kent, dat hij van een naburig dorp afkomstig is en kon verzoeker de twee andere aanvallers niet in het minst toelichten (zie gehoor CGVS, p. 16). Aldus kan slechts een gehele desinteresse blijken over de personen die hem beweerdelijk viseren te meer nu verzoeker ook thans heeft nagelaten zich te informeren over deze elementen, terwijl hij op het CGVS verklaarde nog contact te hebben met zijn volledige familie (zie gehoor CGVS p.6). Verzoekers nalatigheid staat haaks op de beweerde ernst, laat staan het bestaan van een vrees voor vervolging.

3.2.2. De ongeloofwaardigheid van verzoekers vluchtmotieven wordt nog versterkt doordat verzoekers verklaringen afgelegd op het CGVS op meerdere punten te wensen overlaten. Zo kon verzoeker niet toelichten waarom zijn vader die eerder bedreigd en aangevallen werd omdat hij een hoge functie binnen de Ahmadi-gemeenschap zou bekleden, wél nog altijd in Pakistan verblijft, terwijl verzoeker het land diende te ontvluchten. Zijn bewering dat zijn vader via een informant was te weten gekomen dat verzoekers leven in gevaar was (CGVS, p. 17) kon verzoeker niet aannemelijk verklaren. Gevraagd naar wie deze informant was, antwoordde verzoeker enkel *“Mijn vader kent hem. Hij was niet ahmadi”* en *“Ik ken de naam niet. Mijn vader kent hem. Mijn vader zei deze naam niet tegen mij. Want als hij het zegt tegen mij en broer en andere mensen kan dat zijn leven in gevaar brengen”* (zie gehoor CGVS p.17). Toen verzoeker werd gevraagd hoe zijn vader in contact kwam met deze informant gaf verzoeker het vage antwoord *“Die persoon behoort tot ons dorp, maar hij heeft eigen land in het dorp waar n.h. toe behoort en zo kwam bij hun plannen te weten”* (zie gehoor CGVS p.18). Dergelijke vage en

nietszeggende verklaringen aangaande de persoon die verzoekers vader inlichtte over het feit dat verzoeker gevaar liep en die dus de rechtstreekse aanleiding was van verzoekers vertrek uit zijn land van herkomst, is niet ernstig. Verzoekers verweer dat *"Immers, de informant was wellicht een niet-Ahmadi-moslim, afkomstig uit een ander dorp, die groot gevaar loopt indien hij zich goedmoedig tot een Ahmadi wenden [...] De informant heeft er dan ook alle belang bij anoniem te blijven, hetgeen in casu ook gebeurd is"* kan dan ook niet worden gevolgd. De Raad stelt immers vast dat verzoekers poging tot het *a posteriori* bijsturen van zijn verklaringen geen steun vindt in het administratief dossier en dat de afgelegde verklaringen evenmin ruimte laten voor de nuanceringen die verzoeker *post factum* nog tracht aan te brengen. Verzoeker verklaarde immers op het CGVS ontegensprekelijk dat zijn vader de naam van de informant kent (zie gehoor CGVS p17), zodat verzoeker nu bezwaarlijk kan aanvoeren dat de informant voor zijn eigen veiligheid anoniem is gebleven.

3.2.3. De geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas wordt volledig uitgehouden doordat verzoeker verklaarde dat de handlangers van N.H. verzoeker wilden betrekken in een valse zaak en een valse "FIR" tegen hem wilden opstellen (zie gehoor CGVS p. ), terwijl verzoeker aangaf op het CGVS dat er nog steeds geen "FIR" tegen hem was ingediend (zie gehoor CGVS p.18 *"Nee, geen zaak ingediend of iets anders, maar later kreeg mijn vader ook dreig telefoons"*). De commissaris-generaal gaf in de bestreden beslissing terecht aan dat gezien de aanval op verzoekers vader en zijn arrestatie dateren van januari 2010 en verzoeker pas in augustus 2011 Pakistan verliet dan ook kan verwacht worden dat als men werkelijk een "FIR" tegen verzoeker had willen indienen, ze dit ondertussen al zouden gedaan hebben. Verzoeker gaat in zijn verzoekschrift niet in op dit argument, zodat dit staande blijft.

3.2.4. De Raad stelt in deze vast dat de door de commissaris-generaal correct weergegeven ongeloofwaardigheden, onwetendheden, onwaarschijnlijkheden, vaagheden en omissies de kern van het relaas raken en pertinent zijn. Van een kandidaat-vluchteling mag worden verwacht dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft, zodat op grond hiervan kan nagegaan worden of er aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een risico voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. De Raad dient vast te stellen na een grondig heronderzoek van de stukken uit het administratief dossier dat de commissaris-generaal terecht tot de ongeloofwaardigheid van het relaas heeft besloten.

3.3. Volledigheidshalve kan worden toegevoegd dat zelfs indien geloof zou kunnen worden gehecht aan verzoekers problemen omwille van zijn religie - *quod non in casu* - verzoeker dan nog niet aantoonde dat indien hij in Pakistan het slachtoffer was van bedreigingen, hij hiervoor geen beroep kon doen op de bescherming van de Pakistaanse autoriteiten. De bescherming die de nationale overheid biedt, moet daadwerkelijk zijn. Daarenboven kan geen enkele overheid absolute bescherming garanderen en is bescherming evenmin een resultaatsverbintenis, wat overigens wordt bevestigd in artikel 48/5, § 2 van de vreemdelingenwet, waar redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade worden vereist. *In casu* kan geenszins gesteld worden dat de Pakistaanse autoriteiten onwillig of onkundig waren om verzoeker bescherming te bieden. Verzoeker verklaarde dat na het incident op 26 januari 2010 met zijn vader *"door de interventie van ahmadi gemeenschap 1 van de aanvallers gearresteerd [werd] door de politie"*, dat verzoekers vader werd ondervraagd door de politie aangaande het incident en dat er een procedure in de rechtbank tegen N.H. werd gestart (zie gehoor CGVS p.15-16). Er zijn bijgevolg geen elementen waaruit blijkt dat de plaatselijke Pakistaanse autoriteiten de aanval op verzoekers vader niet zou hebben opgevolgd. Verzoekers opwerpingen in zijn verzoekschrift dat *"De vaststelling dat N.H., de hoofdverdachte, na veel inspanningen van de Ahmadi-gemeenschap in de gevangenis is beland, doet niets af aan de algemene situatie van corrupte en anti-Ahmadi gezinde politie. Dat er bovendien een procedure werd opgestart tegen N.H. bewijst nog lang niet dat de zaak ook ernstig genomen wordt. Het kan hier immers ook handelen om een schijnproces, met doorgestoken kaart"* zijn andermaal boue beweringen en eigen veronderstellingen van verzoeker, die niet worden aangetoond of aannemelijk gemaakt.

3.4. De door verzoeker neergelegde documenten vermogen geen ander licht te werpen op wat voorafgaat. De neergelegde identiteitskaart en kopie van geboorteakte, bevatten gegevens over verzoekers identiteit, die niet betwist wordt. Aan het medisch verslag, de "FIR" en het krantenartikel hecht de Raad maar weinig geloof aangezien deze documenten kopieën betreffen en deze gemakkelijk te vervalsen zijn met allerlei knip- en plakwerk en aldus geen bewijswaarde hebben (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). Verzoeker voert in zijn verzoekschrift ten onrechte aan dat het vanzelfsprekend is dat er niet van elk document een origineel bekomen kan worden aangezien het origineel *"steeds in handen van de officiële instanties [blijft] zoals dat niet alleen in Pakistan, maar ook in België gebruikelijk*

is". Van het medisch attest, de "FIR" en het krantenartikel dient wel degelijk een origineel document of minstens een gecertificeerde kopij te kunnen worden voorgelegd. Verzoeker verklaarde trouwens uitdrukkelijk dat de originele krant zich in Pakistan bevindt zodat de Raad niet inziet wat verzoeker heeft tegengehouden het originele document neer te leggen (zie gehoor CGVS p.13 "*originele krant is in Pakistan maar die is heel groot en veel pagina's en daarom maakte vader kopie en zond het naar mij*"). Ook het neergelegde internetartikel kan geen ander licht werpen op hetgeen voorafgaat, temeer nu blijkt dat verzoeker aangaande dit document enkel kon opmerken dat "*Het is in Engels en het gaat over de dood van de man van nicht*" (zie gehoor CGVS p.14) maar verder in gebreke bleef enige verduidelijking te geven.

3.5. Verzoeker beperkt zich verder tot het herhalen van het asielrelaas, het tegenspreken van de bewijslast en de motieven en de conclusies van de bestreden beslissing, en het maken van persoonlijke vergoelijkungen en excuses, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Verzoeker weerlegt dan ook geenszins de besluiten van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die steun vinden in het administratieve dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing. Derhalve blijven de motieven van de bestreden beslissing overeind.

#### 4. Nopens de subsidiaire bescherming

4.1. Verzoeker meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoeker stelt dat recentelijk voldoende bericht werd over de onveilige situatie van Ahmadi's in Pakistan en citeert uit het aan zijn verzoekschrift gevoegde internetartikel van 7 augustus 2012. Verzoeker citeert tevens uit het aan zijn verzoekschrift gevoegde thematisch ambtsbericht van december 2012 inzake de positie van Ahmadi's en christenen in Pakistan van het Ministerie van Buitenlandse Zaken van het Koninkrijk Nederland en stelt dat dit zeer duidelijk de gevaarlijke situatie van Ahmadi's in Pakistan schetst.

4.2. De door verzoeker aan zijn verzoekschrift gevoegde informatie, met name het internetartikel en het thematisch ambtsbericht, waarin wordt verwezen naar de algemene situatie van onveiligheid en de slechte situatie van Ahmadi's in Pakistan, volstaat geenszins om te concluderen dat verzoeker in aanmerking komt voor het subsidiaire beschermingsstatuut. Immers voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van 48/4, § 2, a en b rust, net als bij de vluchtelingenstatus, de bewijslast principieel op de vreemdeling. Aangezien verzoekers asielrelaas niet geloofwaardig is heeft hij niet aangetoond dat zijn komst naar Europa ingegeven is door redenen van vervolging noch dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

4.3. In zover verzoeker zich beroept op artikel 48/4, §2, c van de vreemdelingenwet, dient verzoeker elementen aan te voeren waaruit kan blijken dat er in zijn regio sprake is van willekeurig geweld in volkenrechtelijke zin. De Raad geeft aan dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat het noordwesten van Pakistan geregeld geplaagd wordt door een gewapende strijd tussen extremistische elementen en overheidstroepen. Het gaat hier echter om een uiterst lokaal conflict dat zich voornamelijk in de grensregio met Afghanistan afspeelt. Daar verzoeker afkomstig is uit Ahmad Nagar, district Chiniot, provincie Punjab en bijgevolg niet uit deze regio komt, dient hij dan ook geen vrees te koesteren voor extremistische elementen of autoriteiten.

4.4. Verzoeker toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

5. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

#### OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

## **Artikel 1**

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

## **Artikel 2**

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig mei tweeduizend dertien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK